

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **D. Ż.**

skazanego z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 listopada 2018 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 marca 2015 r.,

sygn. akt III K [...],

postanowił:

1. oddalić wniosek;

**2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania
o wznowienie postępowania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt III K [...], D. Ż. uznany został za winnego popełnienia zbrodni określonej w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. polegającej na usiłowaniu w dniu 3 maja 2014 r. w S. (w zamiarze ewentualnym) pozbawienia życia M. B. przez zadanie mu co najmniej dwa razy uderzenia kamieniem w głowę i spowodowanie tym obrażeń ciała pokrzywdzonego naruszających czynności narządów ciała i

rozstrój jego zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, za co wymierzono mu karę 9 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa [...], zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy, natomiast postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2016 r., III KK 433/15, Sąd Najwyższy kasację obrońcy oddalił jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 5 września 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek sporządzony i podpisany przez ustanowionego dla skazanego – na potrzeby postępowania o wznowienie postępowania – obrońcę z urzędu.

W przedmiotowym wniosku obrońca wniósł o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt III K [...] (utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa [...]) oraz „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania”. Podstawą swojego wystąpienia pełnomocnik procesowy D. Ż. uczynił przepisy art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k. Zdaniem obrońcy jako nowy dowód w przedmiotowej sprawie należy potraktować zeznania świadka W. K., który nie został przesłuchany w toku rozprawy przed Sądem pierwszej instancji, a którego zeznania z postępowania przygotowawczego zostały przez ten Sąd wyłącznie odczytane z naruszeniem art. 391 § 1 k.p.k. Natomiast podstawy wznowienia *propter falsa* obrońca upatruje w uzyskanej od skazanego informacji, że po wydaniu wyroku zostały potwierdzone nieprawidłowości związane z jego zatrzymaniem, przesłuchaniem i działaniem policji oraz Prokuratury, a były one przedmiotem badań Sądu Rejonowego w S. (k. 576 akt sprawy).

W pisemnym stanowisku prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie złożonego w tej sprawie przez obrońcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Racje przyznać należy prokuratorowi, że wniosek obrońcy skazanego D. Ż. O wznowienie postępowania jest bezzasadny.

W pierwszym rzędzie podkreślić należy, że nie została przez wnioskodawcę w jakimkolwiek stopniu uprawdopodobniona przesłanka wznowienia postępowania określona w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., a więc dopuszczenie się w związku z postępowaniem przestępstwa przy uzasadnionym przyjęciu, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

Pomijając nawet taką oczywistość, jak poprzestanie przez obrońcę na nieakceptowalnym przekazaniu informacji powziętej od skazanego wbrew zasadzie dowodzenia swoich twierdzeń przez wnioskodawcę, co trafnie podkreślono w pisemnym stanowisku Prokuratury Krajowej, oczywistym jest, że do wniosku nie zostało dołączone przez jego autora żadne orzeczenie, spełniające kryteria określone w art. 541 § 1 k.p.k. Nie stanowi go w szczególności postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 października 2014 r., II Kp [...], znane zresztą orzekającym w postępowaniu merytorycznym sądom (k. 576-577 akt sprawy), którym uchylono postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z dnia 30 lipca 2014 r. o odmowie – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego – wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia w dniach 3 i 4 maja 2014 r. w S. podczas przeprowadzania czynności procesowych z udziałem D. Ź. przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w S. swoich uprawnień służbowych przez zmuszanie D. Ź. do przyznania się do popełnienia czynu zabronionego, w związku z którym został zatrzymany, znieważanie go słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obelżywe, naruszenie jego nietykalności cielesnej poprzez szarpanie i pluniecie w twarz oraz naśmiewanie się z nazwiska panińskiego jego matki, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Wskazując na powyższe postanowienie obrońca przeoczył, że nie jest to orzeczenie uniemożliwiające wydanie wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Prawomocne zakończenie przedmiotowego postępowania przygotowawczego nastąpiło bowiem ma mocy postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt Ds. [...], uzyskanego *nota bene* przez Sąd Najwyższy w toku postępowania wznowieniowego, a nie wskazanego przez wnioskodawcę w myśl art. 541 § 2 k.p.k., którym umorzono śledztwo o powołany

wyżej czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że nie zawiera on znamion czynu zabronionego – art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Bezsporny w związku z powyższym jest, że przesłanka z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., a więc ustalenie czynu prawomocnym wyrokiem skazującym lub też wydanie orzeczenia w postępowaniu karnym stwierdzającego niemożność wydania wyroku w związku z ujawnieniem się okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub art. 22 k.p.k., w tym wypadku nie wystąpiła, a na inne tego rodzaju wyroki lub orzeczenia autorka wniosku nie wskazuje.

Nie można również w tej sprawie mówić o przesłance wznowieniowej *propter nova* (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.). W kategoriach nieporozumienia traktować należy ten wywód obrońcy, który też podstawy wznowienia postępowania dopatruje się w braku bezpośredniego przesłuchania na rozprawie przez Sąd Okręgowy w B. jednego ze świadków i poprzestanie na odczytaniu jego zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie za "nowe fakty lub dowody" w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. nie może być uznana dokonana w orzeczeniach zapadłych w danym lub innym procesie wykładnia przepisów prawa, nawet gdy jest przekonująca i gdy w jej świetle objęte wnioskiem o wznowienie postępowania prawomocne orzeczenie jawi się jako wydane z naruszeniem prawa. Taka okoliczność może być postrzegana, o ile oczywiście wystąpią dodatkowe niezbędne przesłanki, w płaszczyźnie podstaw kasacyjnych a nie wznowieniowych (zob. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 23 lutego 2010 r., V KO 97/09, LEX nr 844195).

Nie może być także poczytana za nowe fakty i dowody odmienna ocena dowodu dokonana w czasie rozpoznawania danej sprawy ani też ocena prawna będąca wyrazem innego poglądu sądu w tej samej sprawie, o ten sam czyn (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2005 r., WZ 31/05, R-OSN KW 2005, poz. 1140). Postępowanie oparte o przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego nie służy bowiem weryfikacji poprawności procedowania w toku dotychczasowego postępowania, ani też ponownemu czynieniu ustaleń faktycznych, których dokonał Sąd pierwszej instancji, a do kontroli których właściwe jest apelacyjne stadium postępowania.

Wyłącznie na marginesie zauważyć należy, że zeznania złożone w tej sprawie w czasie śledztwa przez świadka W. K. (k. 44-45), poddane ocenie przez orzekające merytorycznie sądy, w najmniejszym stopniu nie wskazują na odmienny niż ustalony w prawomocnych wyrokach przebieg zdarzenia.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, a zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów postępowania o wznowienie postępowania (art. 639 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.), kierowano się tymi samymi względami, które skutkowały wyznaczeniem mu obrońcy z urzędu oraz zwolnieniem od opłaty od wniosku o wznowienie.